

## СПОМЕНИ И ПИСМА

Въ една надвечерь, презъ есеньта на 1913 година, до входа на стария хотелъ България, неволно се загледахъ въ обгореното лице на единъ младъ човѣкъ, който сжщо търсѣше да открие свой познать у мене. Следъ мигъ — и двамата извикахме имената си, изненадани и много зарадвани. Отбихме се въ близкото кафене, което се посѣщаваше отъ старитѣ знаменитости на българската литература и общественость, като Иванъ Вазовъ, Пенчо Славейковъ, Петко Тодоровъ, Михаилъ Такевъ, Кръстю Раковски и други.

— Та ти прекара войната като офицеръ въ 41 полкъ?

— Да. Едва отъ нѣколко дена съмъ свободенъ гражданинъ.

— И какво мислишъ сега да правишъ?

— Право да ти кажа, не зная какво да мисля.

— По-скоро бихъ желалъ да ми кажешъ, ще останешъ ли въ София, или ще отивашъ въ провинцията?

— Къде да ходя? Ти знаешъ, че азъ почнахъ да учителствувамъ въ с. Чифутъ-къой, Добруджа, следъ като свършихме първата гимназия въ София въ 1900 година. Но сега тамъ е робство.